

6. Schmied galler? Jo, nu herer dei Alt liggas
dof for Jesu foter, Ad, tæra stat, ei satan
glad, Eit ei hans list dig gøra trøtter, Nu
ar man smag, dei hjeipet ei, Sag ligger, fast alt
ropar nei.

7. Ad, snyder, om du storkod, Schmied stont
nat morderet bortar wista, Nær dei blit hus od
Jesu blod begjinner i en stat prebsta, Man bingé,
man glæds, man ropar ut, Eit skommas: D! min
fjære Gud.

8. Ed fundet du storkat mig, Om mig du wate
sa angelægen; Min Selnes, tætt alt tæta dig, Sag
ei storkat på himlæwagén, Men dei, deruppe, der,
ad ja, der Gud se lof, Gællewa!

9. Der mangas affallinger står, Ad, stobe sag
odt med bland eber! Et tunga sei med lofwer gæ
Alt rættlitt Junga lambet heber; Ed Jung, sag
stunger od stat med, Skwar dag som gæ sag

10. Omwæltid en liten strib, Wist ar den
stat, men den upphøter, Du doo, nat du insin-
ner dig, Eit herlitt arf du med dig foter; Ed
ligger sag i tron hwar dag, Der herer dei: nu sta-
bar sag.

11. Skwar stætt, tære Jesu, tont! Kom
lat mig fara sista fæten, Sag bafwar nat sag
ser mig om, Ed ser mig wata an i wælden; Se-
wata mig for satans gærn, Ed hemta du stat
hem dit barn!

5. Och när den trogne tusen år Som soln fått
flina klar, Han ewigt, ewigt sedan får Der
prisa Gud, sin Far! O Sanaans land m. m.

Min ande stilla längtar Dit opp, dit opp till dig, Och hjertat hemssjukt trängtar Dit opp, dit opp till dig! När morgonsol i öster ler, När qmålssol går i väster ner, Min ande längtar mer och mer Dit opp, dit opp till dig.

Sag hör en röst, hwars är den rösten, Som
warnar och som sänder trösten! Det är ej mensto-
ord, de ljunga, Med thorndöns kraft, ej syndig
tunga Kan tala så: det är från Herran. Från
Sinai, det är ej fjerran, Från Golgata, der ordet
utgått Der lagens vrede Guds lamm har utstått.

13. *Ät, hjälp mig, o Jesu! så länge du här
 gå i orden vill sata mig wara, Ät jag dig må
 lyda och hålla dig tär, Och siff ibland helgonens
 stara Med lediger tunga så sjunga ditt lof, Den
 herrliga sängen i himmelens höf, Och dig der erwin-
 nerlig städa. Amen.*

Preis: 1 fl. banco.

1. Jesu, som hafwer barnen så kär, Att du i din
 famn dem upptager, Vålsignar och lofwar att wa-
 ra dem när, Och med dina englar ledsagar! Åh,
 hjälp mig att alltid så wata ditt barn, Och icke
 bli insnär'd i syndens garn, Och således din wän-
 skap bortmista.

2. Jag sjelf ej förstår hwad mig nyttigast är,
 Och ej hwad som Herran behagar, Och werlden är
 farlig och synden är kär, Jag arme kan snart
 bli bedragen; Åh, gif mig din anda med wiskhet
 och nåd Och hjälp mig att undfly de gudlösa råd,
 Som will mig från Jesum bortföra.

3. På jorden är farligt, ty hopen är stor,
 Som sig till fördömmelsen hastar, På afgrundens
 wåg der som rikeman for, I synden sig vråker och
 kastar Ifrån sig Guds bud samt all ära och blygd,
 Och tycker sig öfwa den ädlaste dygd, När Gud och
 hans barn han försmådar.

4. När Herren får söda på nytt någon själ,
 Då börjar den onde att rasa, Och söker den själen
 att dräpa ihjäl, Ty han för en sådan bär fasa,
 Han fruktar då för att mista sitt rof, Och stic-
 kar ut werlden att anställa prof För själen att hen-
 ne förföra.

5. Swart helst man sig wänder, med häpnad
 man ser Bland höga och låga bedrifwas All skalk-
 het och synd, ja de mesta tillber Den fursten i af-
 grundens pina; Guds sabbat ohelgas på tusend-
 tals wis, Här spelas och sjunges werlds-fursten
 till pris, Men Herren i himlen bespottas.

6. På wägarna hwimla som ostältigt få De
 drinkare, unga och gamla, Rydwärda gestalter det
 wiskerligt är, Och dagen i mörkret de samla; Dem
 får icke lysa Guds himmelska ljus, Ty synde-

Den Första.

D! Jesu, som hafwer barnen så kär, Att du i din
 famn dem upptager, Vålsignar och lofwar att wa-
 ra dem när, Och med dina englar ledsagar! Åh,
 hjälp mig att alltid så wata ditt barn, Och icke
 bli insnär'd i syndens garn, Och således din wän-
 skap bortmista.

2. Jag sjelf ej förstår hwad mig nyttigast är,
 Och ej hwad som Herran behagar, Och werlden är
 farlig och synden är kär, Jag arme kan snart
 bli bedragen; Åh, gif mig din anda med wiskhet
 och nåd Och hjälp mig att undfly de gudlösa råd,
 Som will mig från Jesum bortföra.

3. På jorden är farligt, ty hopen är stor,
 Som sig till fördömmelsen hastar, På afgrundens
 wåg der som rikeman for, I synden sig vråker och
 kastar Ifrån sig Guds bud samt all ära och blygd,
 Och tycker sig öfwa den ädlaste dygd, När Gud och
 hans barn han försmådar.

4. När Herren får söda på nytt någon själ,
 Då börjar den onde att rasa, Och söker den själen
 att dräpa ihjäl, Ty han för en sådan bär fasa,
 Han fruktar då för att mista sitt rof, Och stic-
 kar ut werlden att anställa prof För själen att hen-
 ne förföra.

5. Swart helst man sig wänder, med häpnad
 man ser Bland höga och låga bedrifwas All skalk-
 het och synd, ja de mesta tillber Den fursten i af-
 grundens pina; Guds sabbat ohelgas på tusend-
 tals wis, Här spelas och sjunges werlds-fursten
 till pris, Men Herren i himlen bespottas.

6. På wägarna hwimla som ostältigt få De
 drinkare, unga och gamla, Rydwärda gestalter det
 wiskerligt är, Och dagen i mörkret de samla; Dem
 får icke lysa Guds himmelska ljus, Ty synde-

1. Jesu, som hafwer barnen så kär, Att du i din
 famn dem upptager, Vålsignar och lofwar att wa-
 ra dem när, Och med dina englar ledsagar! Åh,
 hjälp mig att alltid så wata ditt barn, Och icke
 bli insnär'd i syndens garn, Och således din wän-
 skap bortmista.

2. Jag sjelf ej förstår hwad mig nyttigast är,
 Och ej hwad som Herran behagar, Och werlden är
 farlig och synden är kär, Jag arme kan snart
 bli bedragen; Åh, gif mig din anda med wiskhet
 och nåd Och hjälp mig att undfly de gudlösa råd,
 Som will mig från Jesum bortföra.

3. På jorden är farligt, ty hopen är stor,
 Som sig till fördömmelsen hastar, På afgrundens
 wåg der som rikeman for, I synden sig vråker och
 kastar Ifrån sig Guds bud samt all ära och blygd,
 Och tycker sig öfwa den ädlaste dygd, När Gud och
 hans barn han försmådar.

4. När Herren får söda på nytt någon själ,
 Då börjar den onde att rasa, Och söker den själen
 att dräpa ihjäl, Ty han för en sådan bär fasa,
 Han fruktar då för att mista sitt rof, Och stic-
 kar ut werlden att anställa prof För själen att hen-
 ne förföra.

5. Swart helst man sig wänder, med häpnad
 man ser Bland höga och låga bedrifwas All skalk-
 het och synd, ja de mesta tillber Den fursten i af-
 grundens pina; Guds sabbat ohelgas på tusend-
 tals wis, Här spelas och sjunges werlds-fursten
 till pris, Men Herren i himlen bespottas.

6. På wägarna hwimla som ostältigt få De
 drinkare, unga och gamla, Rydwärda gestalter det
 wiskerligt är, Och dagen i mörkret de samla; Dem
 får icke lysa Guds himmelska ljus, Ty synde-

Den Femte.

1. Gud Fader, som mig dragit Fram utur min
 moders lif, Som i dopet till dig tagit, Mig till
 barn, din anda gif I mitt hjerta, att jag mån-
 de Blifwa din, du ewigt min, Att jag frälst ifrån all
 wände, Komma må i himlen in, Hör min bön, mitt
 lof upptag Och mitt hjerta till dig drag.

2. Hulde Jesu, du som föddes Ur din Faders
 gudomsköt, Du som helig likwäl dödde För det jag
 med Adam bröt, Du som wille wåga lifwet För
 ditt får, som wilse for, Du en himmel har mig
 gifwit, Hos din fader der du bor; Lofwad ware
 gode herden, Som har frälsat mig från werlden.

3. Helge Ande, du som utgått Ifrån Fadren,
 Sonen och, Du som ordet ofta utsatt På mitt
 hjerta, men jag dock Har förgåtit och förlösat
 Många dyra nådeprof; Wårdes dock din nåd för-
 öka, Att jag blir ett himlens rof, Helge Ande, tag
 mitt hjerta, Fria mig från nöd och smärta.

Den Sjette.

När jag min rätt till himmelen Igenom Jesum
 får, Tar jag farwål af jämmeren Och torrlar sor-
 gens tår. O Canaans land, det sälla land! Det
 land der Jesus är! Det land der Guds barn mötas
 är, Att aldrig skiljas mer! Hallelujah, Hallelujah,
 Hallelujah! Det land der Guds barn mötas är,
 Att aldrig skiljas mer!

2. Will synd och satan rusta sig Att strida
 mig emot, Till Jesum fast jag slutar mig Och ler
 åt werldens hot. O Canaans land m. m.

3. Jag aktar ej hwad sorg mig när, Gör glad
 hwad Gud befallt, Ty genom nöd jag komma